

Gustav Strniša :

Harmonikar Binček

15.

Razbojnik Mrha se je motil. Teleban je svojo četo še povečal. Lenuhov in postopačev je bilo dovolj na svetu. Marsikdo bi bil lahko dobil delo, pa je raje nepošteno živel in postal tat,

a kasneje ropar. Vsak se je zatekel k Telebanu in njegova moč je rasla iz dneva v dan.

Na Binčka ni pozabil in tudi kuhar Drsa ne, ki je moral za kazen, ker je premalo pazil nanj, ki je bil njemu izročen v varstvo, hoditi poslej z brado, ki je bila na desni strani odbrita ter je bil zelo smešen. Marsikateri poradni pajdaš ga je povlekel za tisti neobriti kos brade in se ponorčeval:

»Kaj pa tvoja bradica? Smešna je in žalostna, saj še stara kozica nima take bradice!«

In kuhar se je repenčil, klel in stiskal pesti ter koval maščevalne naklepe, kako se bo strahotno še znosil nad paglavcem Binčkom, samo, da ga dobi v svoje koščene pesti, ki so bile kakor železne klešče.

Nekega dne je Teleban poklical kuharja k sebi. Starec se ga je kar bal, prepričan, da je spet kaj zakrivil in jo bo staknil.

Glavar pa je dobil novega kuharja, nekega mladega fanta, ki je bil zelo šibek in zato je sklenil svojega starega pajdaša porabiti za nekaj drugega.

Ko je Drsa zapustil glavarjevo kolibo, se je smehljaj. Zadovoljno je poigrabil svoje zarjavele skrhane škarje ter si pričel striči brado, nakar se je popolnoma obril. Možakar je bil zelo srečen, saj mu je divji Teleban kazen popolnoma odpustil. Še tisti večer je osedlal svojega konja. Tolovaji so videli, kako sta se z glavarjem zaupno pogovarjala. Teleban mu je izročil kar polno možnjo cekinov in že je zajezdil

svojega vranca. Poslovil se je samo od Telebana, ki mu je iskreno stisnil roko in ga še enkrat opozoril, naj bo previden.

Za mestom na samotni ravnici je stala prijazna hišica kmeta Ferjana, ki

je pred meseci umrl. Nihče je ni maral kupiti ker so sušljali, da je preveč na samim, da ni ponoči varno tod hoditi, čeprav je oddaljena samo uro hoda od mesta, češ, da se večkrat tam okoli potikajo sumljivi ljudje.

Kmet Mrvar, ki se je naselil v tej hišici, ni poslušal takih in sličnih govoric ter se je ljudem samo smejal. Nič mar mu ni bilo kakih sumljivih prikazni. Hišico je bil kupil zelo poceni, si omissil dve molzni kravici ter živel sam in navidezno srečno in zadovoljno življenje. Le s sosedi, ki so bili sicer dokaj oddaljeni, se ni maral seznanjati in smatrali so ga za čudaka.

Ko pa so v nedeljah prihajali mimo meščani, se je kar spremenil. Ves prijazen jih je vabil, naj se okrepcajo pri njem. Kar navadili so se ga in skoraj vsako nedeljo je imel goste, ki jim je postregel z dobrim kislim mlekom in ajdovcem, a plačila ni nikoli zahteval in je bil kar zadovoljen z vsakim dinarjem, ki ga je dobil.

Mrvarjeva hiša je ponoči večkrat oživela. Tolovaji so imeli v nji svoje sestanke preden so odhajali na rop, saj jim je bila njih votlina večkrat preveč od rok. Sam je često odšel v mesto od koder se ni zlepa vrnil. Skril se je v kako beznico, kjer je popival in kesno prikolovratil domov. Kadar je bil v mestu, je češče postajal okoli oglov in se oziral kakor bi nekoga iskal.

Nekega dne je bil na policiji. Dolgo je premišljeval in preudarjal, ali naj bi šel ali ne, saj je bil ta Mrvar sam roparski kuhar Drsa. Pa si je mislil, da ga pač nihče ne bo spoznal in bo lahko brez skrbi vprašal, kje stanuje tisti navihanec, tisti poredni harmonikar Binček.

In res so mu takoj povedali. Zadolgo je pokimal in odšel.

Dečka ni bilo treba iskati, ne oprezati za njim. Kakor nalašč je že drugi dan, ko je bila ravno nedelja, prišel mimo s svojimi krušnimi starši, saj ga je dobrodušni pilotov tovariš vzlubil kakor sina. Oglasili so se pri Mrvarju in si naročili kislega mleka.

Binček je tolovaja ogledoval. Nekam znan se mu je videl, vendarle se ni mogel spomniti kje ga je že videl, saj je bil brez brade, obrat in počesan, da ga res ni mogel spoznati.

Ko je šel deček v hlev za hišo ogledovat živino, je tolovaj nepričakovano priskočil, mu zamašil usta in ga posadil na konja. Že sta hitela čez drn in strn. Prav tedaj sta Klinarjeva vstala od mize na drugi strani hiše. Začula sta topot konjskih kopit, a ko sta prispela na travnik, je konj že zginil za ovinkom.

Pričela sta klicati dečka in Mrvarja ter stikati po hiši, toda o nobenem ni bilo ne duha ne sluha.

Tiste dni potem so poročali časopisi o ugrabljenju mladega nadebudnega muzikanta, ki je bil nekdanj ujet v razbojniškem brlogu, iz katerega je srečno ušel. Trdili, so, da so se tolovaji zdaj nad Binčkom maščevali, zlasti še ker jih je izdal ter rešil starega Skrgo, bogatega čudaka, ki so ga nameravali oropati. Pri tem napadu so pa zgubili svojega pajdaša Mrho, ki je bil obešen.

Oddelek orožnikov je šel kmalu potem zasledovat tolovaje, a ničesar ni opravil in nikogar ni dobil.

6.

»Norec si, pravi pravcati norec! Kako si mogel kar na lepem zapustiti naše prijazno posestvo in s pobičem zdrveti čez plan? se jezi Teleban, vleče svoje dolge brke in jezno motri starega Drso.

»Nikar mi ne zameri, kaj sem pa hotel storiti, da sem mogel dobiti v roke tega nepridiprava! se stavec zagovarja in mežika s svojimi edinim zdravim očesom.

»Bedak si in ostaneš! Dečka bi bil moral zvabiti kam v gozd, ki je takoj pod hišo, moral bi ga bil zvezati in pustiti v grmovju ter odsloviti njegove ljudi!»

»Pa bi ga našli!»

»Bi ga pa skril v seno, kjer bi ga živa duša ne iskala. Zvečer bi ga že mi odnesli, a ti bi lahko ostal še nadalje v hišici. Tako si pa napravil pravi dir in daj, vsi iščejo tega smrkavca in sluttijo, da so ga odnesli tolovaji. Ker si zginil, je vsak prepričan, da si bil pač naš človek in naše skrivališče v prijazni poljski hišici je za vedno izgubljeno. Zdaj jo bodo zastražili in mi se bomo pod nosom obrisali.

Dalje prihodnjia

Doživljaji Jima v džungli

Spisal in risal Mitja Kraigher, star 11 let

6.

Jim je šel po sledi in kmalu je zagledal indijskega vojščaka.

7.

V gorah je ležalo še ne raziskovano mesto, zaradi katerega so si učenjaki že dolgo belili glave. Vedeli so, da leži tam tudi zlato svetišče boga »Solnca«, vendar niso mogli najti mesta.

8.

Jim je sledil Indijcu do tega mesta.

9.

Kmalu je zagledal vhod v grad in straže, ki so ga stražile.

10.

Jim si je hotel ogledati grad in znamenito svetišče, ker je vedel, da bi ga bile straže takoj umorile, če bi ga opazile, je hitro napačel prvega stražarja z gorjačo.

F. A. je prihodnjič

Daniilo Gorinšek: Naročilo

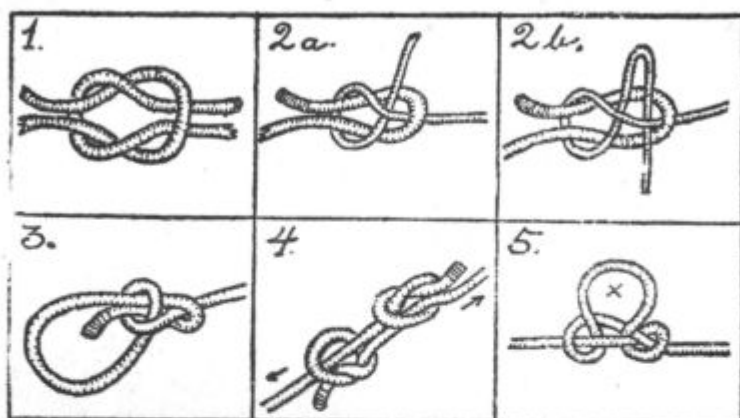
Tole zajčku bom naročil,
da bo brž do punčke skočil:
zajček vsak je dolgokrak —
skokov sto na moj korak.

Ko bo zajček k njej prišel,
tole punčki bo porekel,
da očetu vedno je
zanjo bilo bo srec.

Ali znaš pentjati vozle?

Sodiš, da je ta reč enostavna. Seveda. Konopec zavozlati, — to že gre. Toda vozlov je veliko in se pentljajo na najrazličnejše načine. Indijanci in kavboji po prerijah jih znajo vezati celo vrsto, mornarji pa največ. Slika ti kaže

vozel v močnejši obliki. S tem vozlom pripeta zastava ne bo ušla niti v najhujši burji. Pentlja št. 3. krepko priveže čoln k obali ali h kolu in je zelo zanesljiva. Četrtega vozla se boš poslužil, če hočeš zvezati dva konca konopca. To

nekatero vozle, ki jih boš prvič videl na ladji. Daj, vzemi konopec v roko in poizkusi, saj samo z vežbanjem se boš naučil. Prvi vozle je najenostavnejši. Z drugim vozlom pripne mornar trak zastave na konopec. Poleg njega je isti

je angleški vozle. Št. 5. kaže pentljo, ki jo napraviš sredi vrvi in jo potem lahko natakneš na kol ali na gumb šotora tam kjer je označena z x. To je popolnoma zanesljiv vozle.

Manica :

Volk modruje

Sestradani volk se priplazi na rob gozda, ogleduje polje bližnjega kmeta in čeravno je lačen, da mu piska po črevesju, vendar ošabno modruje:

»Aha, tamle vidim zoreti proso. Pa kaj bi meni proso?! Naj ga požanje kmet in naj z njim krmi kokoši. Toda tudi kokoš mi je premalo. Kaj bi s kokošjo! Naj jo požre in se odebeli z njo lisica, katero potem vlovim in mi bo prišla zelo prav za zajutrek!

Poleg prosa vidim deteljo. Čemu naj bo meni detelja! Naj jo zoblje domači zajček, ki pa je zame mnogo preneznaten. Upam pa, da zajčka pri neki priliki umori in pohrusta požrešni pes, katerega nato začopatim jaz in ga s slastjo pospravim za kosilo.

V bližini detelje opažam travo. Jej, kako sveža zelena travica ali zame seveda brez pomena. Naj jo popase mlado jagnjiče, ki je sicer vse kaj boljšega od trave, toda zame vendar mnogo premalenkostno. Jagnjiče naj le lepo raste, se odebeli in tako postane čvrsta mastna ovca, ki bo prej ali slej prav primerna meni za večerjo!«

»Bumf« — zagrmí zdajci iz lovske puške in zadá modrujočemu volku toliko zajtrka, kosila in večerje, da se pri priči zvrne mrtev po tleh.

Fant, to moraš vedeti!

Časih ni bilo nič posebnega, če so ljudje ob odhodu na daljše počitnice zaplankali okna, da ne bi solčna svetloba škodovala pohištvu in preprogam. To se zdaj le še redko zgodi. Saj nočemo vlomilcev naravnost opozoriti: pro-

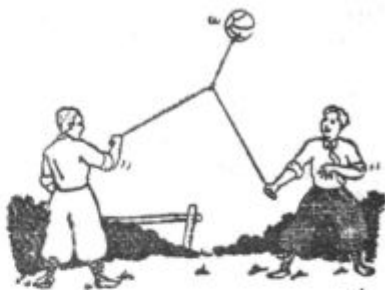

simo, tu je prilika za vlom! Pri novih hišah, ki še niso popolnoma gotove, pa vidite na novih oknih velike bele lise. Čemu so? Pač zato, da zidarji vidijo: tu je šipa, ne pa prazno okno. Tako so zidarji opozorjeni, da ne mečejo desk ali opeke skozi okno, ki je pravkar dobilo nove šipe.

Vihtilna žoga

Pri igranju se hočemo ne samo razvedriti, temveč tudi okrepiti na svežem zraku. Predlagamo vam novo igro. Vzemí konopec, nanj pričvrsti močan obroč, na katerega potem privežeš z močno vrvjo žogo (najbolje nogometno). Ta vrv naj ne bo daljša od pol metra. Igrača je gotova. Nasprotnika vzameta vsak svoj konec vrvj in vihtita žogo naokrog. Poizkušata pa med vihtenjem tako nagibati žogo, da prehaja k nasprotniku, ga zadene ali vsaj resno ograža. Sam pa moraš seveda paziti,

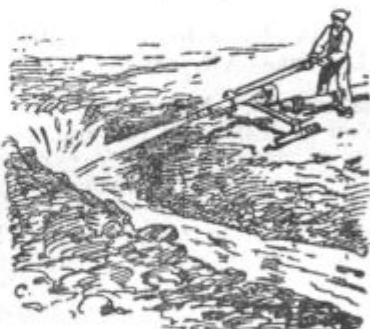
da se obvaruješ enake nevarnosti. V sili se lahko pred žogo ukloniš, ali primer-

no odskočiš. Kadarkoli te žoga zadene, dobiš črno piko na papirju.

Izpiranje zlata

V najdiščih zlata uvajajo nov način pranja. Iz pripovedi iskalcev zlata vemo, da so že iz davnine porabljali vodo, s pomočjo katere so ločili zlata zr-

na od puste zemlje. Slika kaže, kako se to vrši danes. Močna sesalka brizga curke v nahajališča zlata. Zlata zrna obležijo v tankem blatu in jih je kaj lahko najti in še lažje: pobrati.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic!

Danes Ti tudi jaz pišem prvič in hočem postati tvoj stalni »Jutrovček«. Moj prvi spis naj bo izlet na Grintovec. Že dolgo sem se veselil, da greva z očetom na Grintovec. Nekega dne v juliju sem res dočakal, da sva se odpravila zgodaj zjutraj z prvim vlakom proti Kamniku. Ko sva prišla v Kamnik, je mene peljal očka do Kamniške Bistrice s kolesom, tam sva se malo odpočila potem sva potovala naprej. Prišla sva do žagane peči, kjer sem videl sliko od blagopokojnega kralja Aleksandra I., ki ki je vzdana v velikansko skalo. Po 4 urni hoji sva prišla do Kokrskega sedla, tam sva šla v planinsko kočjo. Vlekla je silna burja, da je mene zeblo. Po kratkem odmoru sva šla nabirat planinke proti Grintavcu, nabrala sva nekaj planink, pa sva se morala vrniti v kočjo, kjer sva prespala noč. Drugo jutro sva hotela ponoviti pot na Grintovec, pa sva se vsled velikega viharja morala vrniti domov.

Košir Živko III. c. razred
Ljubljana—Vič, cesta VI. št.4

Moja nesreča. Nekega dne sem šel po kosilu na cesto, tam sem premetaval prah in ga metal v zrak. V največjem razpoloženju, me pokliče mama: »Franci! na pošto pojdi po znamke.« Slišal sem klic. Nisem se zmenil za klic. Potuhnul sem se za hlev in prisluškoval. Ko sem se prepričal da mama ni več zunaj, sem s prejšnjo radostjo nadaljeval igro. Na moje veliko veselje sem zapazil na cesti voz. Tekel sem hitro k vozu in odvil zavoro. Voz ki je bil naložen s cementom je stal na klancu. Kakor hitro je zavora popustila je voz zdrčel nazaj. Hotel sem voz ustaviti. Toda po nesreči sem padel pod voz. K sreči je bila v bližini teta ki je poklicala ata, ki me je nesel v Ljubljano v bolnišnico.

Tako se je kaznovala moja nepokoršina.

Derganc Franc učenec V. raz.
v Semiču

Dragi stric Matic! Razpisal si natečaj, katerega smo vsi z veseljem pričakovali, obenem pa si razdelil nagrade in tudi jaz sem prejel lepo knjigo. Seveda se ti

zanimajo najlepše zahvaljujem. Ko smo čitali tvoj natečaj so zopet penesa naredila svojo dolžnost. S pomočjo bistrih glavice tvojih prijateljev, ki so hitro sestavili tvojemu natečaju odgovorno vsebino. Vojna je največja sovražnica ljudstva. Komaj se je dobro posušila kri iz katere je zrasla naša mlada, krepka Jugoslavija, že hočejo zopet zlobni ljudje vojne, vojne. Mar niso naši očetje in dedje dosti trpeli, ko so prelivali kri in venomer držali puške v rokah vedno pripravljene za strel. Mar niso plakale matere, ko so dobile novico, da je padel njih sin, mož i.t.d. Mar nismo dosti pretrpeli tudi mi vsi. Zato nam nikdar več vojne, ker smo ljubitelji miru mladi Jugoslavlani!

Cundrič Franc, uč. II. raz. mešč. šole
p. Gorje pri Bledu.
Podholec 55

Vojna. Vojna je največje prokletstvo človeštva. Koliko nedolžnih človeških življenj stane vojna. Samo svetovna vojna je požrla deset milijonov ljudi. S strahom pričakujejo ljudje začetek vojne. Kako otožno je slovo družinskega očeta od doma, ko ga pozovejo na fronto. Saj se morda več ne vrne. Le redki se vrnejo, toda ne zdravi in veseli, ampak žalostni in pohabljeni za vse življenje. In potem pripovedujejo vojne grozote, ki so jih doživeli, kako na bojišču regljajo mitraljezi, tanki gazijsko po ludeh, grme topovi, avioni sipajo bombe in obupni kriki ljudi, ki se valjajo v krvi, blatu in cunjah, se mešajo v peklenski trušč. In tisti, ki pokolje največ ljudi dobi — kolajno. Zakaj se ubijajo ljudje za kosček zemlje, ko vendar niso eni drugemu ničesar storili. Vsi narodi bi morali stremeti za mirom. Geslo mladih Jugoslovancev bi naj bilo »vojno vojni.« ki uničuje človeštvo, proč z morilnimi sredstvi. Le v miru cvete umetnost, zida se šole in prijazni domovi, ki čuvajo in varujejo človečanstvo.

Sava Simončič, uč. IV. raz. III. realne
gimnazije v Zagrebu

Dragi stricček! Popisala ti bom, ker bi ti to rad vedel, kakor pišeš v »Mladem Jutru«, kako sem preživela letošnje počitnice. Moje počitnice so bile zelo lepe. Peljala sem se na morje. Zelo je

bilo lepo. Bila sem v Bakru s počitniško kolonijo KJS. Ko sem zagledala široko morje se skoraj ni videlo na drugo stran. Najlepše je bilo takrat, ko je solnce vzhajalo in zahajalo in v vodi, ko smo se kopali. Delali smo tudi izlete. Peljali smo se z motorko na otok Krk. Tam smo videli cerkev; bila je zelo lepa. Peljali smo se tudi na Trsat do cerkve in grada. Šli smo po stopnicah, katerih je bilo 555.— Lepe so bile moje počitnice, ker sem prvič potovala na prekrasno morje. Ko sem bila na morju sem tudi pisala mojemu stricu Mirku v Split, pa mi je za odgovor poslal 100 Din.— Ti ne veš kako sem bila vesela! Kupila sem si večkrat sadja, bratcema Petru in Pavlu sem pa kupila na sejmu v Bakru lesene konjičke. Tudi od tebe bi rada imela za odgovor knjiško, da bi imela spomin od tebe, ker rada čitam. Pa ne vem če bo kaj iz tega, ker bodešraje dal večjim punčkam, katere bodo bolj napisale. Moji oče mi noče nič pomagati in pravi, da mi bode le napake popravil. Mamica je na te dni šla na obisk k starji mami. Pozdravlja Te

Nevenka Den

**učenka II. a razreda dekliške šole
Trbovlje — Vode.**

Dragi stric Matič! Bilo je na Gorenjskem v neki gostilni kjer so sedeli fantje in pili vino prazniki kozarčke in zopet natočili in denar trošili. Kar se začno prepirati in temu prepiru je sledila vojna, ta vojna je zahtevala tudi človeško žrtev.

Tako je boljše trgati grozdje, kakor vino piti in denar potrositi

**Berta Rossman — Esch
Celje II. meš. raz.**

Pred nevihto. Lansko leto sem preživela počitnice na Štajerskem. Bila sem v prijazni graščini. Nekega dne sem čitala knjigo v parku pred gradom. Zelo sem bila zatopljena v povest, kar me predrami moji mali kužek, ki je pritekel k meni. Odložila sem knjigo in odšla s kužkom po parku. Postajalo je soparniješe. Na nebu so se pričeli zbirati črni oblaki. Hodila sva in hodila in prišla daleč iz parka v gozd. Na drevju so se poigravali lističi v lahni vetrički. Velike smreke so se na lahno zibale. Zazdelo se mi je, da se je neke posvetilo. Komaj sem pomislila kaj bi bilo, že je švignil blisk preko neba. Začelo se je bliskati in grmeti. Kužek, ki se je zbal groma, je tekel domov. Jaz pa

sem ostala pod skalnato udolbino in pričela opazovati nebo. Grozne strele so se kakor pošasti podile po nebu. Grom je bobnel, da sem se stresala pod skalo. Stemnilo se je tako, da je bilo tema kakor v rogu. Ob pogledu na majanje mogočnih dreves sem se prestrašila. Pričela sem moliti, da bi se kmalu ulil dež in res me je Bog kmalu uslišal in pričelo je deževati, kakor da bi nebeški krilatci prevrnili vsa vedra in lonce v nebesih. Domov sem prišla mokra do kože.

**Halner Sonja, učenka IV. a razreda
v Sp. Šiški.**

Dragi stric Matič! Ker se prvič oglašam v »Mladem Jutru« Te prosim, da ne boš zavrgel moje prošnje, katera je, da bi v nedeljo videla moje ime v našem kotičku. Tudi jaz se bom potrudila, da dobim lepo nagrado.

Alkohol povzroča mnogo zla. Mladi fantje ga posebno radi pijejo. Zbirajo se in gredo v gostilno, kjer popivajo. Ko so se napili, gredo iz gostilne na cesto. Tam kričijo in se pretepajo. Tudi doma kričijo nad materjo in očetom. Toda ne samo fantje so taki, da radi pijejo. Če je kak delavec brez posla, se največkrat vda alkoholu. Če pride potem pijan domov, se krega nad otroci in ženo. Včasih ženo tudi pretepa. Vsekakor je alkohol velik sovražnik človeštva, in bi bilo bolje, če bi se mogel ta denar, ki se potroši za alkohol, uporabiti za dobre in koristne namene. Prosim Te ne pozabi me pri nagradah. Srčno Te pozdravlja

**Berta Scharner, dijakinja I. raz. gimn.
v Ptuj**

Prvič na morju. Med najveselejše dogodke v svojem življenju štejem čas, ki sem ga preživela na morju v lepi Opatiji.

Vozili smo se s čolnom in z jadrnico, ter uživali lepote našega Jadrana. Ah, žal, da tudi ob severnem koncu ni naš!

Z bratrancem sva se prav imenitno zabavala.

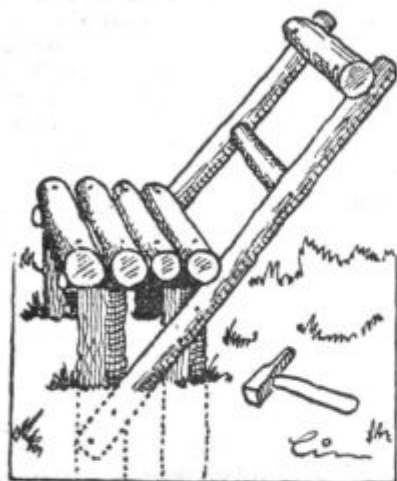
A prehitro je minil čas in morala sem zapustiti morje z lepo Opatijo in predrago svojce.

Upam, da se bova še večkrat prav srčno pozdravila z morjem, z rjavimi skalami in bobnoten zelenjem kraj Opatije.

**Cunta Maida uč. 4. a razr. osn. šole
v Mariboru, J. Vošnjakova ul. 22.**

Klop na vrtu

Mlad se moraš naučiti, da boš okrog domačije kaj lepega in koristnega napravil. Strašno nerodne so po nekaterih vrtilih klopi. Škrpljejo in se lomijo, so previsoke ali prenizke, —skratka, prav-

C.

cate mučilnice. Poglej našo sliko: takšna klop je enostavna, lahkotno jo napraviš, trpežna je in udobno se na njej sedi. Prav poljubno veliko lahko napraviš. Paziti moraš samo, kakšen les boš izbral. Najbolj moraš pač gledati na to, da bo naslonjalo v višini ključne kosti na hrbtu.

Zgodba o skopuhu

K prastaremu, modremu čarovniku je nekoč prišel skopuh, ki je hotel čarovnika zvijačno prevariti. Ponižno se je približal starčku in ga vprašal: »Kaj si delal, da si čakal tako častitljivo starost?«

»To ni bilo lahko,« je odgovoril čarovnik, »a te skrivnosti ti ne smem izdati. Prvič, ker bi pri tistj priči umrl, drugič bi bilo pa to za tvojo dušo veliko zlo, če bi moral še mnogo tisočletij živeti kot skopuh!«

Skopuh se je delal, kakor da zadnjih besed ni slišal, in je vprašal nekaj drugega.

»Ko si že tako star, ali mi lahko poveš, koliko je zate eno tisočletje?«

»O,« se je nasmešnil čarovnik. »sto tisoč let je zame kakor ena minuta!«

»Moder človek si,« je s hinavskim glasom rekel skopuh, misleč sam pri sebi, da se mu bo zdaj posrečilo oslepiniti čarovnika. »Nu, povej mi torej, koliko je zate sto tisoč dinarjev?«

Čarovnik, ki se je še zmerom smehljaj, je mahnil z roko, kakor da bi vrgel sto tisoč dinarjev v zrak.

»Sto tisoč dinarjev,« je odgovoril, »je zame kakor ena para!«

»Podari mi paro,« je hitro zaprosil skopuh in poželjivo izbulil oči.

»Prav rad je odgovoril čarovnik in se zvito namuznil; »počakaj minuto!«

In skopuh je osramočen zapustil starca, vedoč, da čarovnikove minute ne bi mogel dočakati.

Danilo Gorinšek:

Najlepši dar

Dete si nesrečno bo
glavo še razbilo,
jutri že je mamin god
— kaj bo za darilo?

Kar premore detece,
to je vse premalo,
česar pa ne zmore, kje
bo le to jemalo? —

Trudna je že glavica,
težke misli prede,
srce tolče kar na glas:
kam brž iz te zmede?

Materi pa blaženi
solnce v dušo sije:
dar najlepši — detetu
zanjo srček bije!...

Zlogovnica Rešitev

slavje—raketa

Gospod Brklež Rešitev

Tudi slepa kokoš zrno najde